

“άστους νεκρούς να προχωράνε”

από την khalida

“Άστους νεκρούς να προχωράνε” μου είχε πει μια μέρα ο πατέρας μου, όταν είχα γυρίσει κλαμένη από το σχολείο, πρέπει να ήμουν 13 ή 14. Δε θυμάμαι αν ήταν τότε που κάποια “ξεβγαλμένα” κορίτσια της τάξης είπαν πώς μάλλον είμαι λεσβία ή τότε που είπαν πως φοράω συνέχεια τα ίδια ρούχα ή τότε που μια είπε πως της “μύριζα” κάπως ή τότε που με είπαν φυτό ή τότε που με διάλεξαν πάλι τελευταία στην ομάδα του βόλεϋ. Αλήθεια δε θυμάμαι.

Αυτό που θυμάμαι μέχρι αυτή την ώρα είναι πόση δύναμη μου έδωσε εκείνη η φράση που δανείστηκε ο πατέρας μου από τον Στάλιν, όπως μου είπε τότε. Τη φράση, λέει, είχε χρησιμοποιήσει ο “πατερούλης” όταν τον ειδοποίησαν ότι ο γερμανικός στρατός κατευθυνόταν προς το Λένινγκραντ στον Β΄ΠΠ. Κι εγώ γατζώθηκα από ‘κείνη τη φράση κι ούτε που τα μίσησα εκείνα τα παιδιά. Είχα πάντα τη βεβαιότητα πως δεν έβλεπαν το τέλος του δρόμου τον οποίο χάραζαν.

Ας αναλογίστουμε λοιπόν σήμερα την πιθανότητα ο Βαγγέλης να είναι ζωντανός πέρα για πέρα και η Γαλακτοκομική Σχολή Ιωαννίνων να είναι γεμάτη ζόμπι.

από τον Γαβριήλ Παγώνη

από την Μαριάννα Ρουμελιώτη

«Λεσβίες, πουστάρες, ιέρειες του αίσχους, είμαστε περήφανα η ντροπή του έθνους»

Του ζητούσαν να κάνει κάτι αστείο για να γελάσουν. Δεν του το ζητούσαν με λέξεις, ούτε με κινήσεις. Ήταν σαν τη βασική προϋπόθεση του συμβολαίου που είχαν συνυπογράψει. Μπροστά του έλεγαν «μη γίνεσαι πούστης», «κοίτα τον πούστη», «ωραίο το μπλουζάκι το μωβ, καλός είσαι για πουστράκι». Και εκείνος τους άκουγε. Μερικές φορές θα συμμετείχε θα γινόταν ένας από αυτούς. Για την πλάκα. (δεν είχε πλάκα).

Του ζητούσαν να κάνει κάτι αστείο και αυτός για χρόνια το έκανε. Για χρόνια γυρνούσε σπίτι του τα βράδια και ένιωθε εξαντλημένος και άδειος. Μπορεί για τέσσερις ολόκληρες ώρες να

έλεγε αστεία, να έκανε τις αγαπημένες τους μιμήσεις ξανά και ξανά. Μπορεί για ένα ολόκληρο βράδυ να ήταν ο προσωπικός τους γελωτοποιός. (δεν είχε ακόμα καταλάβει πως χωρίς τα αστεία, χωρίς τις μιμήσεις, θα ήταν στα μάτια τους απλά ένας πούστης).

Του ζητούσαν να κάνει κάτι αστείο και αυτός κάποια στιγμή κατάλαβε το λόγο που του το ζητούσαν. Έφυγε από όλους, έφυγε από τη χώρα. Στα σοκάκια του Soho δεν χρειαζόταν να κάνει πια τον γελωτοποιό. Αν ποτέ τύχαινε να ακούσει τα «μη γίνεσαι πούστης», «κοίτα τον πούστη», «ωραίο το μπλουζάκι το μωβ, καλός είσαι για πουστράκι» θύμωσε. Απαντούσε. «Σιγά ρε άντρακλα που δε μπορείς τους πούστηδες. Εγώ πιστεύω θα σ'αρέσει να τον πάρεις λίγο». (δεν έκοψε το χιούμορ, μόνο τον αέρα)

από την Ζαΐρα Κωνσταντοπούλου

“Πέρνα στο μπροστινό θρανίο και σταμάτα να μιλάς” μου φώναξε η κυρία Ηρώ στην α’ τάξη του Δημοτικού. Είχα το ύφος ενός παιδιού που δε φοβόταν τίποτα, μέχρι την στιγμή που κατάλαβα σε ποιο θρανίο μου είχε πει να κάτσω. Το θρανίο ήταν του Χρήστου, ενός παιδιού από την Ρουμανία που δεν έμοιαζε με τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης. Ήταν διαφορετικός, ειδικά για ένα κεφάλι 6 χρονών. Το θρανίο του είχε μουτζούρες σε όλο του το μήκος. Δεν είχε αφήσει ίχνος που να μην το είχε μαυρίσει με το μολύβι του. Συνέχεια φόραγε την πράσινη του φόρμα που μέρα την μέρα γέμιζε τρύπες. Με κάποια κορίτσια της τάξης αλλά και αγόρια τον κοροϊδεύαμε, τόσο πίσω από την πλάτη του όσο και μπροστά του. Μας είχε κάνει μεγάλη εντύπωση το ότι δεν έμοιαζε με εμάς. Κάθε φορά που καθόταν στο θρανίο και έπιανε το μολύβι για να συνεχίσει τις μουτζούρες, εμείς γελάγαμε κοροϊδεύοντας τον πως το θρανίο του ήταν μαύρο γιατί έβαζε λάσπες και τις άπλωνε σ’ αυτό και έτσι βρομούσε όλη η αίθουσα.

Την στιγμή που η κυρία Ηρώ με έβαλε να κάτσω στο θρανίο του,

πάγωσα. Ακόμα θυμάμαι το δάκρυ που κρατιόταν με πίεση μέσα στο μάτι για να μην κυλήσει. Ντροπή; άγχος; τι θα πουν οι άλλοι; τα μάτια του Χρήστου που κάρφωναν τα δικά μου; Άρχισα να τρέμω. Φαινόμουν όμως ατάραχη. Ήταν σχεδόν απίθανο να παρατηρήσει κανείς τη θλίψη που ηρεμούσε πίσω από ένα ψεύτικο χαμόγελο. Επιτέλους χτύπησε το κουδούνι. Έφυγα τρέχοντας, κι ενώ ήταν βράδυ δεν περίμενα τον αδερφό μου να γυρίσουμε μαζί. Έφτασα σπίτι. Έπεσα στην αγκαλιά της μαμάς μου και της τα είπα όλα. Δεν με μάλωσε αλλά μου μίλησε.

Την επόμενη ημέρα πήρα όλες μου τις γόμες και καθάρισα το θρανίο του.

Λίγες ημέρες αργότερα κάποια παιδιά από την τάξη άρχισαν να με κοροϊδεύουν για το όνομα μου.

από τον Χρήστο Σύλλα

Μάλλον είμαι της σχολής (αν υπάρχει τέτοια) ότι η βία είναι κοινωνική σχέση. Δεν είναι ακριβώς η αιτία ούτε ακριβώς το σύμπτωμα, μπορεί να είναι μέθοδος είτε να γίνεται απρόθετη ή εμπρόθετη χρήση της με στόχο κάποιο αποτέλεσμα. Η βία υπάρχει στις λειτουργίες της φύσης, στον ανθρώπινο πολιτισμό, στα δημιουργήματα και τις αναπαραστάσεις του.

Η διάκρισή της βίας σε κατηγορίες και είδη, ενώ είναι μια πραγματική κατάσταση που προέρχεται από την πολλαπλότητα των υποκειμένων σε μια ταξική, καπιταλιστική κοινωνία (και όχι μόνο), αναδεικνύεται ως αντικείμενο ενός επιστημολογικού ανταγωνισμού και ειδημόνων οι οποίοι εκμεταλλεύονται τις διάφορες μορφές αυτής της κοινωνικής σχέσης με στόχο τα συμφέροντά και τις επιδιώξεις τους.

Ο λόγος του bullying αρθρώνεται όπως αρκετοί σωστά εντοπίζουν στη βάση μιας ψυχολογικής θεώρησης η οποία με τη σειρά της

δημιουργεί ένα καθεστώς ελέγχου και επιτήρησης. Οι φορείς που αναλαμβάνουν αυτή τη δουλειά στη σύγχρονη κοινωνία είναι το κράτος, οι οργανικοί διανοούμενοι του, τα ΜΜΕ και η αστυνομία. Δεν είναι δουλειά ενός «κράτους πρόνοιας», μη γελιόμαστε, είναι καταρχήν μια οργανωμένη προσπάθεια αποπροσανατολισμού και διαχείρισης ενός ανθρωπολογικού τύπου που ορίζεται από το κυρίαρχο οικονομικό πλαίσιο του νεοφιλελευθερισμού και το συνοδευτικό κοινωνικό ρίζωμα του φασισμού.

Θα έπρεπε κανείς να στέκει με καχυποψία απέναντι στην αυξανόμενη ενασχόληση του σώματος δίωξης ηλεκτρονικού εγκλήματος με το bullying τα τελευταία χρόνια, στην αυξανόμενη εισαγωγή του όρου και του παραγόμενου θεάματος στα καθεστωτικά ΜΜΕ με την κλασική μέθοδο της δραματοποίησης και της παράλληλης απο-πολιτικοποίησης των σχετικών συμβάντων.

Αυτοί που θέτουν την συγκεκριμένη ατζέντα, τη θέτουν με όρους ελέγχου και επιτήρησης των κοινωνικών σχέσεων, με στόχο την πειθάρχηση και τον εκφοβισμό ενός ανθρωπολογικού τύπου που δεν θα έχει τη δυνατότητα να συμβιώνει ελευθεριακά, κοινοτικά, συλλογικά. Αυτοί που θέτουν τα ερωτήματα, θέτουν απαντήσεις συνήθως κατασταλτικού χαρακτήρα, αποπροσανατολιστικές από την καπιταλιστική, καταπιεστική οργάνωση της κοινωνίας και άρα απαγορευτικές για τη δημιουργία ριζοσπαστικών μορφών δράσης.

Η συζήτηση για το bullying είναι ένας ιδεολογικός μηχανισμός που συντηρείται από τις άρχουσες τάξεις με στόχο την διατήρηση του ταξικού πάτου στη θέση του, στον πάτο δηλαδή. Σαν ο κατ'εξακολούθηση βιαστής να διασκεδάζει τα θύματά του πριν τον βιασμό. Και μετά από αυτόν. Μέχρι που η μνήμη του θύματος να συγκρατεί μόνο τη «διασκέδαση».